

YOUCAT – katekizem za mlade

Lahko Cerkev liturgijo spremeni ali prenovi?

So spremenljivi in nespremenljivi deli liturgije. Nespremenljivo je vse, kar je Božjega izvora, tako npr. Jezusove besede pri zadnji večerji. Poleg teh pa so spremenljivi deli, ki jih Cerkev od časa do časa celo mora spreminjati. Kristusovo skrivnost je vendar treba oznanjati, obhajati in živeti v vseh časih in na vseh krajih. Zato mora liturgija ustrezati duhu in kulturi posameznih narodov.

(KKC 200–202, 228)

Jezus je zaobjel celotnega človeka; njegovega duha in razum, njegovo srce in njegovo voljo. Ravno to hoče tudi danes v liturgiji. Zato ima ta v Afriki drugačne poteze kot v Evropi, v domovih za ostarele drugačne kot pri svetovnih dnevih mladih in je v župnijah drugačna kot v samostanih. Toda ostati mora prepoznavno, da je to v bistvu isto bogoslužje celotne, daleč po svetu razširjene Cerkve.

Kaj je krščanska Božja hiša?

Krščanska Božja hiša je simbol tako za cerkveno skupnost ljudi na konkretnem kraju kakor tudi za nebeška bivališča, ki jih je Bog pripravil nam vsem. V Božji hiši pridemo skupaj, da bi v skupnosti ali sami molili in obhajali zakramente, posebej evharistije.

(KKC 1179–1186, 1997–1999)

»Tu diši po nebesih – tu smo spoštljivi in čisto tiho.« Nekatero cerkve nas dobesedno prevzamejo z zgoščeno molitveno atmosfero. Čutimo, da je tu navzoč Bog. Lepota cerkva nas opozarja na Božjo lepoto, veličino in ljubezen. Cerkve niso le kamniti oznanjevalci vere, ampak prebivališča Boga, ki je v oltarnem zakramentu zares in resnično navzoč.

S SALOMONOM TUDI JAZ PROSIM ZA MODROST

Bog očetov in Gospod usmiljenja,
ki si vse naredil s svojo besedo,
zraven tebe je modrost, ki ve za tvoja dela,
in je bila zraven, ko si ustvarjal svet;
ve, kaj ugaja tvojim očem in kaj je po tvojih zapovedih prav.
Pošlji jo iz svetih nebes,
od prestola svojega veličastva jo pošlji,
da bo pri meni, da se bo z mano trudila,
da bom spoznal, kaj tebi ugaja.
Ona namreč ve in razume vse,
modro me bo vodila v mojih dejanjih
in me varovala v svoji slavi. Amen.

Po: Mdr 9,19–11, v Youcat – Molitvenik za mlade

Kako poiskati identiteto in najti smisel v svojem življenju?

Zavedaj se, da si pri snovanju tega svoboden, a hkrati tudi odgovoren. Svojo identiteto lahko poiščeš npr. po vzoru Abrahama in naših prednikov, ki so z iskanjem vere našli tudi sebe. Stopi tudi ti na pot. A za to se moraš spraševati: kaj mi zares ustreza in kje sem najpristnejši?

Vendar ni treba preveč filozofirati. Frankl pravi: »Kako lahko spoznamo sami sebe? Nikoli z opazovanjem, pač pa z delovanjem.« Ali če prevedemo v Jezusove besede: »Vsak dan si optaj svoj križ – svoja hrepenenja in želje – in hodi za menoj!« Po tem receptu nam obljublja življenje v polnosti že tu in sedaj (Jn 10,10).

Odgovornost in svoboda sta eno. In ker nam Bog podarja svobodo, nam podarja tudi odgovornost. A mnogi mladi si svobodo napačno razlagajo. Predstavljajo si, da je svoboden tisti, ki dela, kar se mu zahoče: se zabava, vedno vsiljuje svoj prav, se ne zmeni za druge, za človeške in Božje zakone. Takšna svoboda, ki je brez odgovornosti, je svobodnjaštvo – izmalicezna predstava svobode. Za vsako odločitvijo ne stoji le »moja« svoboda, ampak tudi odgovornost. Povedano drugače: vedno moram sprejeti tudi posledice svojih dejanj.

»Eno življenje imaš, naredi iz njega, kar moreš!« je konkreten Phil Bosmans. Ne čakaj, da bo Bog poskrbel! Bog sicer bo poskrbel, ne more pa namesto tebe najti sadeža, ki ga je zate pripravil. A za to je potrebno imeti pogum – upati si stopiti na svojo pot in slediti začrtani poti, pa naj gre za vztrajanje na poti do poklica, vztrajanje v izpopolnjevanju nekega hobija, vztrajanje v osebni rasti v luči odnosa z Bogom, vztrajanje v gradnji dobrih odnosov s fantom/dekletom, svojimi starši itd. Kako hitro in zlahka pademo v malodušje, v občutek »karkolizma« ... Smo s takim odnosom odgovorni? Da, pridejo padci, pridejo preizkušnje, vendar je na meni, da vztrajam na poti – če seveda je to tista, ena, moja pot ...

Ob gradnji in iskanju svoje identitete in svoje poti ne moremo mimo odnosov z drugimi. V našo identiteto so namreč vpleteni tudi drugi – fant/dekle, starši, prijatelji, sorodniki ...

Mladi smo večkrat tudi razpeti: želje so eno, stvarnost pa je nekaj drugega. Konkretneje: naši pogledi so eno, pogledi naših staršev pa nekaj povsem drugega. Starši morda občudujejo le uspešneže. Ni dovolj, da bi bil jaz le eden izmed astrofizikov, moral bi biti najboljši. V takšnem položaju imamo večkrat zvezane roke in se nam niti sanja ne, kaj storiti. Frankl pravi, da ne moremo izbirati okoliščin, lahko pa do njih zavzamemo stališče. To nam še ne ponudi rešitve, navda pa nas z upanjem, da ne vržemo zgolj pasivno puške v koruzo. V odnosu do drugih je treba izbrati pot dialoga – se npr. pogovarjati s starši o svojih željah, jim predstaviti svoje vidike, želje, hrepenenja. To ni vedno lahko, toda bolj kot je naša pot, naša identiteta jasna, lažje in bolj prepričljivo lahko povemo, kaj si želimo zase na svoji poti. Enako velja recimo v odnosu do fanta/ dekleta: *Ali vem, kaj želim od najinega odnosa? S kakšnimi pričakovanji in načrti vstopam v nek odnos?*

Povzeto po: J. Mavec in U. Meglič, Ogrjšče 1/21